

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Коломойський Ігор Валерійович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частині третій статті 22, статті 58 Конституції України приписи пункту 1 частини першої статті 19 Закону України „Про громадянство України“ від 18 січня 2001 року № 2235–ІІІ, згідно з якими:

„Підставами для втрати громадянства України є:

1) добровільне набуття громадянином України громадянства іншої держави, якщо на момент такого набуття він досяг повноліття.

Добровільним набуттям громадянства іншої держави вважаються всі випадки, коли громадянин України для набуття громадянства іншої держави повинен був звертатися із заявою чи клопотанням про таке набуття відповідно до порядку, встановленого національним законодавством держави, громадянство якої набуто.

Не вважаються добровільним набуттям іншого громадянства такі випадки:

а) одночасне набуття дитиною за народженням громадянства України та громадянства іншої держави чи держав;

б) набуття дитиною, яка є громадянином України, громадянства своїх усиновлювачів унаслідок усиновлення її іноземцями;

в) автоматичне набуття громадянином України іншого громадянства внаслідок одруження з іноземцем;

г) автоматичне набуття громадянином України, який досяг повноліття, іншого громадянства внаслідок застосування законодавства про громадянство іноземної держави, якщо такий громадянин України не отримав документ, що підтверджує наявність у нього громадянства іншої держави“.

На думку скаргника, внаслідок застосування оспорюваних приписів його було безпідставно визнано таким, що втратив громадянство України, що призвело до незаконного позбавлення його низки прав та свобод, гарантованих, зокрема, приписами статей 13, 14, 24, 25, 32, 33, 36, 38, 39, 41, 43, 46, 47, 49, 53, 54, 58, 70, 72, 76, 103 Конституції України.